პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

სტალინელი

ი. ბ. სტალინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პარტიული კომიტეტის, რექტორატის, კომკავშირის კომიტეტისა და პროფკომის ორგანო

Ахалгазрда Сталинели—орган парткома, ректората, комитета АКСМ и профкома Тбилисского государственного университета имени И. В. СТАЛИНА

№ 23 (298) | გამოცემის მეცხრე წელი | პარასკევი, 1 ივლისი, 1960 წ. | ფასი 15 კაპ.

გმადლობთ, მშობლიურო უნივერსიტეტო!

გუშინ იყო თითქოს...

დაბნეული, აღელვებული შევყურებ უნივერსიტეტის შენობას: იგი არაჩვეულებრივად თეთრია და წმინდა, არაჩვეულებრივად დიდი და დიადია, მე კი — არაჩვეულებრივად პატარა...

ვიხსენებ: შევდივარ უნივერსიტეტის ვესტიბიულში. გადაწყვეტილება ადრე არის მიღებული — გეოგრაფია-გეოლოგიის ფაკულტეტის სამდივნო. ვიწრო სარკმელში მხოლოდ ჭაღარა თმებს და კეთილ თვალებს ვხედავ.

— რატომ აირჩიე გეოლოგის სპეციალობა?

— მე მთები მიყვარს, ლამაზი ქვები მიყვარს...

კეთილ თვალებს სითბო ემატება.

— კიდევ რა გიყვარს?

— კიდევ საქართველოს მიწაზე აღმა-დაღმა ხეტიალი, კიდევ უნივერსიტეტი...

ფაკულტეტის მდივანი — დესპინე აროშიძე ღიმილით ამბობს:

— კარგი ბიჭი ყოფილხარ, აუცილებლად მოხვდები არჩეულ სპეციალობაზე.

თითქოს უნივერსიტეტის თეთრი შენობა დამელაპარაკა, იმედი მომცა.

დაუვიწყარი პირველი ლექცია... ჩვენი მეკვლეა ქართული გეოლოგიის მამა — აკად. ა. ჯანელიძე. იგი გზას გვილოცავს გეოლოგიაში.

მეორე ლექცია, მესამე, მეასე... ჩვენი მეგზურები, ძვირფასი პროფესორ-მასწავლებლები თამამად დაგვატარებენ მეცნიერების მიხვეულ-მოხვეული ბილიკებით. ისინი გულუხვად გვაძლევენ ცოდნას, იმ იმედით, რომ ეს ცოდნა ასმაგი სარგებლით დაუბრუნდება ხალხს, სამშობლოს, მეცნიერებას.

წიგნებზე ღამისთევა, წარმტაცი საველე პრაქტიკები საქართველოს ბუნების წიაღში... ზღაპრულ მინდიასავით ვსწავლობთ ბუნების ენას, სხვათათვის უტყვი კლდეები ჩვენ გვესაუბრებიან, რაღაც საინტერესოს მოგვითხრობენ, ერთი შეხედვით უბრალო ქვები მემატიანის სიზუსტით გადმოგვცემენ გარდასულ ამბავთ.

გუშინ იყო თითქოს: სტუდენტობის წლები, ბევრი სიხარული.

გმადლობთ, საყვარელო პროფესორ-მასწავლებლებო!

ჩვენი ფაკულტეტის მდივანი, დესპინე აროშიძე ისევ ისეთია, — კეთილი თვალებით, ჭაღარა თმებით.

— ქალბატონო დესპინე, სადიპლომო შრომა დავიცავი.

— ყოჩაღ, მომილოცავს! კარგი ბიჭი ხარ, ვიცოდი იმედს გამიმართლებდი!

მეღიმება: ქალბატონ დესპინესათვის ყველა სტუდენტი „კარგი ბიჭი" ან „კარგი გოგო" არის.

გმადლობთ, ქალბატონო დესპინე!

ისევ უნივერსიტეტის შენობის წინ ვდგავარ, ისევ მოკრძალებით შევყურებ მას...

დიდი გავხდი, შემოსვლის დროს რომ ვიყავი, ისე პატარა აღარ ვარ!

უნივერსიტეტი კი ისევ არაჩვეულებრივად თეთრია და წმინდა, არაჩვეულებრივად დიდია და დიადი...

გმადლობთ, საყვარელო უნივერსიტეტო!

ჩ. ბენიძე,

გეოგრაფია-გეოლოგიის ფაკულტეტის გეოლოგიის სპეციალობის კურსდამთავრებული.

ვახტანგ ჯავახაძე

გავაღოთ დიდი ცხოვრების კარი!

ეს ხუთი წელიც ჩაიგდა,
ნოდარ,
როგორაც ხუთი ძვირფასი წიგნი,
ჩვენ ბევრი ტკბილი ოცნება გვქონდა
და კიდევ ბევრჯერ გვექნება იგი.

წლები კი არა,
მალე წუთებიც
მოსაგონებლად გვეყოფა ხანგრძლივ.
...ვარაზისხევთან დარჩა სტუდენტი,
ვარაზის გამზირს გაუყვა კაცი.

უმაწვილკაცობა ქვეყნად ყველაზე
ტკბილია,
მაგრამ გვახსოვდეს ერთიც,
რომ ჩვენს ასაკში ბორის ძნელაძეს
ასეულების ებარა ბედი.

ჩვენ კი...
ჯობია
ვამხილოთ ცოდვა:
ცხოვრებას უფრო წიგნებით ვიცნობთ,
ბევრჯერ მტკივნეულ პრობლემად
გვქონდა
ფართო მხარი და შარვალი ვიწრო.

ზოგჯერ გვიპყრობდა მაცდური აზრი
და კაკლის ჩრდილში მივიძინებდით...
ჩვენს ასაკში კი სერგეი ლაზოს
ცეცხლში მიჰყავდა დივიზიები

და კოშევოი —
ჭაღარა ბიჭი,
უკანასკნელად უმზერდა ზეცას,
გამცემლიძეს კი — ხხეულზე მიჭრით
ხელყუმბარების აბჯარი ეცვა...

ჩვენამდე მოსწევდა მათი ძახილი,
ახლა ჩვენ ვდგავართ ქვეყნის
დარაჯად,
გამარჯვებულნი მათი სახელით,
დავალებულნი მათგან მარადჟამს...

და ჩვენი წმინდა მიზანი არის —
გმირთა სახელი ვადიდოთ მარად,
გავაღოთ დიდი ცხოვრების კარი,
გავკაფოთ დიდი მომავლის შარა,

სირცხვილიც არის —
გამზრდელის კალთას
ეფარებოდეს კაცი დიპლომით,
ნუ შეშინდები! ცხოვრების კართან
ბედნიერებას მალე იპოვნი,

კი არ იპოვნი,
შენ შექმნი თვითონ,
საკუთარ მერმისს გარანდავ იქაც,
როგორაც აწრთობს მჭედელი
ლითონს,
ან მოქანდაკე აცოცხლებს თიხას.

მომავლის შარას გაჰყევი მხნედა,
გადაიხედე თბილისის იქით,
მზეს რამდენადაც შორიდან ხედავ,
იმდენად უფრო ბრწყინდება იგი.

ჩქარა ქიმიკოსის დიპლომს — 5 წლის სწავლის ნაყოფს მიიღებს ქიმიის ფაკულტეტის V კურსის სტუდენტი თამაზ კახნიაშვილი. იგი უკანასკნელ სტუდენტურ დღეებს გულმოდგინე მეცადინეობაში ატარებს, მუშაობს ლაბორატორიაში, აყენებს ცდებს...

სურათზე: თამაზ კახნიაშვილი ქიმიის ლაბორატორიაში.

ფოტო **ზ. გომელაურისა**

სასწავლო პრაქტიკაზე

ამოიწურა კურსის სასწავლო პროგრამა, დამთავრდა საგაზაფხულო გამოცდებიც და ფილოლოგიის ფაკულტეტის ჟურნალისტიკის განყოფილების II კურსის სტუდენტები უფრო პასუხსაგები გამოცდის წინაშე წარსდგნენ.

სასწავლო პრაქტიკაზე ჩვენი განაწილება იოლად გადაწყდა. ჯგუფი ოთხ ნაწილად გაყვეს. სტუდენტები „ახალგაზრდა სტალინელში", „საბჭოთა აგრონომში", „ჩვენს საყვირში" და „რკინიგზელში" მიავლინეს...

სტუდენტებს დაურიგდათ დღიურები და პროგრამები, გაეცვნენ სამუშაო გეგმას და ის, რაც თეორიულად ისწავლეს, ახლა პრაქტიკულად უნდა განემტკიცებიათ.

პრაქტიკის პირველი დღე... გავეცანით ჩვენი უნივერსიტეტის მრავალტირაჟიანი გაზეთის რედაქციას, მივიღეთ დავალებები, ვიყავით ობიექტებზე...

მეორე დღე.. დილის 10 საათია. ყველა ადგილზეა. დავალებები შესრულებულია. იკვრება გვერდები: პირველი კორექტურა შევიტანეთ გაზეთის გვერდებში და გახარებულები, სასტამბო საღებავით ხელებდასვრილები ვტოვებთ სტამბას. ყველა გრძნობდა დიდ სიხარულს იმისა, რომ მან თავისი წვლილი შეიტანა ნომრის გამოშვებაში.

ისევ რედაქცია. დღეს სარედაქციო თათბირია. სიტყვას ამბობს ანზორ გელაშვილი. იგი გაზეთის ერთ-ერთი ნომრის რეცენზენტადაა დანიშნული. ანზორი კმაყოფილებას გამოსთქვამს გაზეთის ტექნიკურ გაფორმებაზე, მაგრამ ადანაშაულებს პრაქტიკანტ სტუდენტებს იმაში, რომ ნომერში რამდენიმე კორექტურული შეცდომა გაიპარა.

— სათაურები კარგადაა შერჩეული, მასალების განლაგებაც კარგია, საერთოდ ნომერი კარგ შთაბეჭდილებას ტოვებს, — ასე ამთავრებს სიტყვას მეორე რეცენზენტი — ლია დანიელაშვილი.

იყო კამათიც...

— ჩვენი მუშაობა რედაქციაში ძალიან საინტერესო და შინაარსიანია, ვეცდებით ბევრი გავაკეთოთ! — ამბობენ ც. აბუაშვილი და ლ. დავითაშვილი.

გავიცანით ახალი ამხანაგები, გავეცანით რამდენიმე საწარმოო დაწესებულების საქმიანობას, ყოველივე ამან ბევრი რამ შემატა ჩვენს ცოდნას.

გაზეთის რედაქტორი — ამხ. ირაკლი ვეშაპიძე ყოველდღიურ საქმიან დახმარებას გვიწევდა. დაუზარებლად გვიხსნიდა ჩვენთვის გაუგებარ საკითხებს, გვასწავლიდა გაზეთის გამოცემის სპეციფიკას.

დიდად კმაყოფილნი ვართ სასწავლო პრაქტიკით. ბევრი რამ გავიგეთ და შევიძინეთ.

ზ. გომელაური,

ჟურნალისტიკის განყოფილების II კურსის სტუდენტი.

სტალინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის I კორპუსი

ბეჯითი, შრომისმოყვარე გოგონა

სამი დიდი სიხარული განიცადა ციალა საკარულმა 1957 წელს: ოქროს მედლით დაამთავრა თბილისის 51-ე საშუალო სკოლა, ერთდროულად, ფრიადებზე დაამთავრა ზ. ფალიაშვილის სახელობის მე-2 მუსიკალური სასწავლებელი.

...ბეთჰოვენი, მოცარტი, ჩაიკოვსკი... უმაღლესი მუსიკალური განათლების მიღება! — აი, ეს ამოცანა იდგა მის წინაშე, მაგრამ არანაკლებ უყვარდა ციალას ინგლისური ენა, მდიდარი ინგლისური ლიტერატურა და ციალამაც უნივერსიტეტში შემოსვლა გადაწყვიტა...

ციალა საკარული ახლა დასავლეთ ევროპის ენებისა და ლიტერატურის ფაკულტეტის ინგლისური ენის სპეციალობის III კურსის ფრიადოსანი სტუდენტია, ასრულებს ალკკ კურსბიუროს მდივნის მოვალეობას.

ციალამ წლევანდელი საგაზაფხულო გამოცდებიც ფრიადებზე ჩააბარა.

კვლავ წარმატებებს ვუსურვებთ ბეჯით გოგონას!

სურათზე: ქიმიის ფაკულტეტის V კურსის სტუდენტი ნელი ჯოხაძე სახელმწიფო საგამოცდო კომისიას აბარებს გამოცდას საბჭოთა კავშირის კომუნისტური პარტიის ისტორიაში. ფოტო გ. გომელაურისა

გზა მშვიდობისა, კურსდამთავრებულებო!

მიდიან ჭაბუკები და ქალიშვილები — ჩვენი უნივერსიტეტის კურსდამთავრებულები, ქართული მეცნიერების დიდი ტაძრის სინათლით სულანთებულები, მისი მადლიანი ძუძუთი გაზრდილნი, ცოდნით შეიარაღებულნი.

მიდიან.

მათს წინაშე დიდი გზაა—ცხოვრების ნათელი გზა.

ბედნიერი გზა.

ძნელი გზაც...

ძნელი იმიტომ, რომ არ არსებობს გამარჯვებები სიძნელეების გადალახვისა და შრომის გარეშე!

კეთილი იყოს ამ გზაზე თქვენი სიარული!

მოსავალს შემოდგომაზე იღებენ, უნივერსიტეტში კი გაზაფხულის პირველ თვეებშივე იწყება დიდი რთველი.

ორმოცდამეორე რთველი აქვს წელს ჩვენს უნივერსიტეტს...

და მიდიან ჭაბუკები და ქალიშვილები — მიაქვთ ცოდნის დოვლათი.

მიდიან ფიზიკოსები და ფილოლოგები, ქიმიკოსები და ბიოლოგები, მათემატიკოსები და გეოლოგები, ეკონომისტები და ისტორიკოსები.

მიდიან შორეულ ირკუტსკში თუ ზემო იმერეთის რომელიმე პატარა სოფელში, ანტარქტიდის ექსპედიციაში თუ სვანეთის მთებში, უზბეკეთის ქალაქ ბეგოვატში თუ რუსთავის მეტალურგიულ ქარხანაში...

არის მათს წასვლაში დიდი სიხარულიც და გამოთხოვების სინანულიც.

თითქოს გუშინ იყო — ელვის უსწრაფესად გაიარა ხუთმა წელმა.

თქვენ უნივერსიტეტში დავაკაცდით; ვაჟკაცურად გველოთ დიდი ცხოვრების გზაზე!

თქვენ გაცილებთ თქვენი საყვარელი აღმზრდელი პროფესორ-მასწავლებლები და გეუბნებათ: აბა, თქვენ იცით, არ შეგვარცხვინოთ!

დიდებული გალაკტიონის სიტყვებით მოგმართავთ თქვენ, თქვენი მშობლიური უნივერსიტეტი:

„გეკადრთ, რაც ულხინა,
აგევსოთ, რაც ხარვეზია;
სამშობლო არ დაივიწყოთ,
სამშობლო უმთავრესია!“

გზა მშვიდობისა, ძვირფასო მეგობრებო!

ანზორ გელაშვილი

ჩემს მშობლიურ ქალაქში ვიმუშავებ

ჩვენ უკვე დავამთავრეთ უნივერსიტეტის ქიმიის ფაკულტეტი და ახლა დამოუკიდებელი ცხოვრება უნდა დავიწყოთ. ვინ იცის, თითოეულ ჩვენგანს სად მოგვიწევს მუშაობა! ეს ფიქრი გვაღელვებდა, როდესაც გამანაწილებელი კომისიის წინაშე წარვსდექით. ყველას თავისებური გამომეტყველება ჰქონდა...

განაწილებაზე შესვლის წინ საინტერესო დიალოგები იმართებოდა. აგერ გოგონებს მოუყრიათ თავი.

— შენ სად გინდა მუშაობა, თინა?

— თბილისში!

— შენ, გოგი?

— მეც თბილისში!

— ყველა თუ თბილისში დარჩა რაიონში ვინღა წავიდეს სამუშაოდ? — იკითხა თალიკომ.

— რაიონში რაიონიდან ჩამოსულები წავიდნენ! — იხუმრა ვიღაცამ.

—აღარც ისინი მიდიან უკვე!—დაუმატა მეორემ. ახეთი საუბრით ვიყავით გართულები, რომ გამანაწილებელმა კომისიამ უკვე დაიწყო ჩვენი გამოძახება. ჯგუფ-ჯგუფად შედიოდნენ კურსდამთავრებულები და საგზურებით ხელში, სახეგაბრწყინებულები გამოდიოდნენ. იყვნენ უმადურებიც, რომლებმაც უსიამოვნოდ მოაწერეს საგზურებს ხელი და მოწყენილები გამოვიდნენ...

ჩემი შესვლის დროც მოვიდა. ვდგავარ კომისიის წინაშე. მეკითხებიან სად მინდა წავიდე სამუშაოდ — თბილისში თუ რაიონში.

— გამანაწილეთ ჩემს მშობლიურ ჭიათურაში. — ვეუბნები მე, — მინდა წვლილი შევიტანო ჩემი ქალაქის კეთილმოწყობაში, აყვავებაში. ჭიათურა ხომ კომკავშირული მშენებლობის ობიექტადაა გამოცხადებული რესპუბლიკაში. იქ ხომ კომკავშირული საგზურებით მიდიან სამუშაოდ ახალგაზრდები და მეც, მისი მკვიდრი, სილიკატური აგურის ქარხნის ლაბორატორიაში ვიმუშავებ ქიმიკოსად. ჩემი ქალაქი დიდად საჭიროებს ქიმიკოსებს.

ვემშვიდობები ჩემს საყვარელ უნივერსიტეტს და პირობას ვდებ, რომ არ შევარცხვენ მის მაღალ სახელს, თავდადებული შრომით ვასახელებ ჩემს აღმზრდელ პროფესორ-მასწავლებლებს.

თ. კახნიაშვილი,
ქიმიის ფაკულტეტის კურსდამთავრებული.

ახალი გზები — ახალი წარმატებები

მოგილოცავთ, ძვირფასო ამხანაგებო, უნივერსიტეტის დამთავრებას და გისურვებთ ახალ წარმატებებს თქვენი ცხოვრების ახალ გზებზე.

ხუთი წლის წინათ აგისრულდათ ნატვრა და შემოხვედით სტალინის სახელობის უნივერსიტეტში. აქ თქვენ დაეწაფეთ მეცნიერებას და ხუთი წლის სისტემატური შრომის შედეგად თქვენ იმდენად დაეუფლეთ მეცნიერების საფუძვლებს, რომ დღეს შეგიძლიათ თქვენი სპეციალობით ემსახუროთ თქვენს მშობლიურ ხალხს და მოაწყოთ პირადი ცხოვრება თქვენი სურვილისამებრ.

ამიერიდან ფართოა და მიმზიდველი თქვენი ცხოვრების გზა, მაგრამ ამდენადვე საპასუხისმგებლოა იგი. თქვენ უნდა გაამართლოთ ჩვენი იმედი და უნივერსიტეტის მზრუნველობა თქვენზე; თქვენ გევალებათ დაიმსახუროთ ხალხის პატივისცემა და სიყვარული, გევალებათ იყოთ ღირსნი სახელისა, რომელსაც ატარებს ჩვენი უნივერსიტეტი, სტალინის სახელობის უნივერსიტეტი.

უპირველესად გევალებათ იყოთ კარგი მოქალაქენი ჩვენი ქვეყნისა, იყოთ გულისხმიერი და სამართლიანი, იყოთ ავკარგიანი, როგორც ამბობს ხოლმე ჩვენი მშობლიური ქართველი ხალხი: გაარჩიოთ ავი და კარგი.

თქვენი პირადი ცხოვრება უნდა შეუხამოთ საზოგადოებრივ ინტერესებს. თქვენ უნდა შექმნათ სანიმუშო ოჯახი და უნდა შეჰმატოთ ჩვენს ხალხს სანიმუშოდ აღზრდილი, სოციალისტური სულისკვეთებით გამსჭვალული ახალ-ახალი თაობა: გახსოვდეთ, რომ სანიმუშო ოჯახი მკვიდრი და საიმედო ქვაკუთხედია სოციალისტური საზოგადოებისა.

ეცადეთ არ ჩამორჩეთ თქვენს მეცნიერებას, რომელიც სოციალისტურ ქვეყანაში წინ მიდის გიგანტური ნაბიჯებით. ცხოვრება თქვენ ბევრ გაკვეთილს მოგცემთ. ზოგმა თქვენგანმა, გამოცდილებით გამდიდრებულმა, შეიძლება მოიწადინოს ემსახუროს მეცნიერებას: უნივერსიტეტი ამ მხრივაც ფართოდ გაუღებს კარს ღირსეულებს — ესეც ხომ იმავე ხალხის სამსახურია. მაგრამ იცოდეთ, ძვირფასო ამხანაგებო, რომ თქვენი დაწინაურებისა და თავის გამოჩენის საშუალება იქნება ყოველი თქვენი საქმიანობა — დიდი თუ მცირე, ოღონდ იყავით სანიმუშო ყოველგვარ პირობებში, ყოველ საქმიანობაში.

ძვირფასო ამხანაგებო, წლების განმავლობაში ემზადეთ ჩვენთან შესახვედრად...

თქვენ იცით, რომ ჩვენს ყოფილ სტუდენტებს, ზოგჯერ უკვე თმაშევერცხლილებს, დამსახურებულებსა და სახელმოხვეჭილებს, გაუჩნდებათ ხოლმე სურვილი ჩვენთან კიდევ ერთხელ — შესაძლოა მეტადაც — შეხვედრისა, რაც ჩვენ, თქვენს ყოფილ პროფესორ-მასწავლებლებს, დიდ სიამოვნებას გვანიჭებს ხოლმე. იკრიბებიან ყოველი კუთხიდან, ხვდებიან ერთმანეთს ძველი მეგობარ-ამხანაგები და ერთობლივ აწყობენ ჩვენთან შეხვედრას თქვენს ალმა მატერში — უნივერსიტეტის კედლებში, სადაც გაგიტარებიათ თქვენი ახალგაზრდობის საუკეთესო ხუთი წელი.

ეს ხდება თქვენი ცხოვრებისა და მუშაობის დღეიდან ათი-თხუთმეტიოცი წლის შემდეგ. თქვენ მოგვიტანთ ამბავს თქვენი წარმატებების შესახებ; თქვენ მოგვიტანთ სიამოვნებას და ჩვენს მაცოცხლებელ სიხარულს, ისე როგორც შვილის წარმატებები მაცოცხლებელია მშობელთათვის. იცოდეთ, რომ ჩვენი თქვენდამი სიყვარული მშობლიურია, რომელიც, როგორც ცნობილია, შეუდარებლივ უფრო ძლიერია, ვიდრე შვილისა მშობლებისადმი.

იხარეთ და იცოცხლეთ — გაგვახარეთ თქვენი წარმატებებით და გვაცოცხლეთ, რათა ჩვენ, ამით გამხნევებულებმა, კიდევ მეტი მონდომებითა და ხალისით ვზარდოთ თქვენგვარი, თქვენი მომდევნო თაობები.

ემზადეთ, ძვირფასო ამხანაგებო, ჩვენთან შესახვედრად.

მშობლიური სალმით
თქვენი გ. ახვლედიანი

წინ წაგვიძღვება შენი მაღალი თაღის ნათელი!..

მახსოვს, რა შეშფოთებულები ვიყავით პირველ კურსზე. ერთმანეთისათვის უცხოებს, სხვადასხვა მხრიდან ჩამოსულებს, ძალიან გაგვიჭირდა ახალ გარემოებასთან შეგუება. ამასთან ერთად, პირველ სემესტრში არცერთი სპეციალური საგანი არ გვეკითხებოდა.

II სემესტრში ფსიქოლოგიის კურსის წაკითხვა დაგვიწყო პროფ. რ. ნათაძემ. 5 დაბნეულ „წიწილას“ მაშინვე თავი მოგვიყარა და სათითაოდ გვესაუბრა. ბევრი გვიამბო ჩვენი საინტერესო სპეციალობისა და მომავალი პერსპექტივების შესახებ, ვრცლად მოგვიხაზა საერთო სამუშაო გეგმა. მისმა შინაარსიანმა და დამაჯერებელმა ლექციებმა ძალიან აღგვაფრთოვანა. მალე დავმშვიდდით და სერიოზული მუშაობა დავიწყეთ. პროფესორი ჯგუფის სიმცირის გამო ხუმრობით „ობლებს“ გვეძახდა. წლების განმავლობაში პროფ. რ. ნათაძე გულმოდგინედ მუშაობდა ჩვენთან, საკუთარი ბიბლიოთეკიდან გვაწვდიდა იშვიათ წიგნებს, დაუზარებლად ასწორებდა ჩვენს სასემინარო თუ საკონფერენციო თემებს; ასევე დაუღალავად მუშაობდნენ ჩვენი დასპეციალისტებისათვის დოცენტები — ნ. ადამაშვილი და ბ. ხაჭაპურიძე. მუდამ მადლიერების გრძნობით მოვიგონებთ არასპეციალური საგნების მასწავლებლებს: ნათელა კიკვაძეს, მერი ჭელიძეს, კარლო ესაიაშვილს, ალ. ბრეგაძეს, ბუხუტი ჭკუასელს, ლევან ნათაძეს და სხვებს.

მადლიერნი მივდივართ თქვენი ხუთი „ობოლი“, ჩვენო საყვარელო პროფესორ-მასწავლებლებო, ჩვენო სპეტაკო უნივერსიტეტო!—მარად და ყველგან წინ წაგვიძღვება შენი მაღალი თაღის ნათელი!..

ქუქუნა ნიფარიძე,
ფსიქოლოგიის სპეციალობის კურსდამთავრებული.

გზა ხსნილია დიდი ცხოვრებისაკენ!

ისინი ჩვენი მშობლიური უნივერსიტეტის კედლებში აღიზარდნენ, მის მერხებზე სწავლობდნენ, ცოდნას იძენდნენ.

გავიდა მეცნიერული კვლევაძიებისა და სწავლის ხუთი წელი. გეოგრაფია-გეოლოგიის ფაკულტეტის გეოლოგიის სპეციალობის სტუდენტებისათვის ეს ხუთი წელი დიდი ცხოვრების წყაროს სათავეა.

ამ სპეციალობის V კურსის სტუდენტებმა წარმატებით დაამთავრეს სახელმწიფო გამოცდები და პროფესორ-მასწავლებელთა წინაშე სადიპლომო შრომების დასაცავად წარდგნენ. სადიპლომო შრომებში კი შეჯამებულია სტუდენტთა მიერ ხუთი წლის განმავლობაში შეძენილი მეცნიერული ცოდნა, გეოლოგიის რთულ საკითხებში მათი გარკვევის უნარი.

24 ივნისს, 120-ე აუდიტორიაში სტუდენტებმა და პროფესორ-მასწავლებლებმა დილიდანვე მოიყარეს თავი. დაფასთან შავგვრემანი ჭაბუკი — ფრიადოსანი სტუდენტი ჩიკორ ბენიძეა. იგი სადიპლომო შრომას იცავს თემაზე: „რცხმელურის რაიონის გეოლოგია და პოლიმეტალების ძებნა ჯოჯოხეთას უბანზე“. მშვიდად და დამაჯერებლად ლაპარაკობს ჩიკორი, საუბრობს გეოლოგიური ქანების წარმოშობაზე. პროფესორ-მასწავლებლები ჩიკორის სადიპლომო შრომით დიდად კმაყოფილნი არიან. რეცენზენტის შეფასება მაღალია.

დამატებით კითხვებზეც ჩიკორი შესანიშნავად პასუხობს. დაცვა დამთავრებულია. ჩიკორ ბენიძის სადიპლომო შრომა ფრიადზე შეფასდა. ჩიკორი ძალიან გახარებულია — ეს ბუნებრივიცაა: როგორ არ უნდა უხაროდეს იმ სტუდენტს, რომელიც ხუთი წლის განმავლობაში ფრიადებზე სწავლობდა, ეუფლებოდა გეოლოგიური მეცნიერების საფუძვლებს და ახლა კი წარჩინებითი დიპლომით ხელში ცხოვრების ფართო გზაზე გადის!

ჩ. ბენიძეს არც მისი მეგობრები: ნ. ბერიძე, ლ. მიქაია, გ. გიგაძე, ს. ხუციშვილი, თ. ბარნაველი ჩამორჩნენ. მათ კარგად შესრულებული სადიპლომო შრომები წარმოადგინეს და უმაღლესი შეფასება — ფრიადი დაიმსახურეს.

დაფასთანაა გ. ღონღაძე. მისი სადიპლომო შრომაა — „ყელისტბის რაიონის გეოლოგია და დარიშხნის ძებნა აწრისხევის უბანზე“. გურამი გულისყურითა და კეთილსინდისიერად მოეკიდა სადიპლომო შრომის დამუშავებას. რეცენზენტის დასკვნა დადებითია. გურამის შრომა ოთხზე იქნა შეფასებული. შემდეგ დაფასთან რ. ასათიანი და ზ. მეგრელიშვილი გადიან. რა თქმა უნდა, რაულსა და ზაქარიას არ აწყენდათ წარჩინებითი დიპლომები, მაგრამ, როცა სახელმწიფო გამოცდები სამებზე ჩააბარეს და სადიპლომო შრომები ვერ დაამუშავეს სათანადოდ, მკაცრი და ობიექტური მასწავლებლებისაგან დამაკმაყოფილებელზე მეტ შეფასებას არც უნდა მოელოდე.

დღის ორი საათია. მთავრდება სადიპლომო შრომების დაცვა. სტუდენტები აუდიტორიიდან გამოდიან.

რამდენი მათგანი წავა სამუშაოდ ჩვენი თვალუწვდენელი სამშობლოს შორეულ მხარეებში! არჩევანი მათს წინაშე მრავალფეროვანია: შორეული ჩუკოტკა და კამჩატკა, მთაგრეხილებით დასერილი მოძმე ყაზახეთის მიწა...

ისინი გადასერავენ მინდვრებსა და ველებს, გადალახავენ დაბრკოლებებს, რათა ჩვენი სამშობლოს გეოლოგიურ რუკაზე არ დარჩეს არც ერთი თეთრი ლაქა. განა უდიდესი რომანტიკა არაა იმაში, რომ აღმოაჩინო მიწაში ღრმად ჩამარხული სასარგებლო წიაღისეული?

სამშობლოს ესაჭიროება ასობით და ათასობით თქვენისთანა ახალგაზრდები, სამშობლო გზას ულოცავს თქვენისთანა ჭაბუკებს და ქალიშვილებს!

დიდ წარმატებებს გისურვებთ ცხოვრებაში, ძვირფასო მეგობრებო!

გურამ ესიტაშვილი.

კონსტანტინე მელაშვილის ლექსები

კონსტანტინე მელაშვილმა რამდენიმე წლის წინათ დაამთავრა ჩვენი უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი. მისი ლექსები ხასიათდებიან გულწრფელობითა და პოეტური უშუალობით. ამჟამად პოეტი გამოსაცემად ამზადებს ლექსების პირველ კრებულს.

ჩვენი გაზეთის დღევანდელ ნომერში ვბეჭდავთ რამდენიმე ლექსს ამ კრებულიდან.

თბილისი

ხმელეთ-ზურმუხტს გაუზრდია
ეს ქალარა გოლიათი, —
ცა-ფირუზს რომ მთაწმინდიდან
შეტრფის.
რუსთავამდე გაწვდილ ჩიბუხს,
თაფლისფერი ბოლი ასდის
და მამულის უკვდავებას ერთვის...
მკერდს ისანი ულამაზებს,
მობრდღვიალე ორდენივით,
სულს უნათებს მწვანე ლამპასები,
მარჯვენას კი — აზარფეშა,
კახეთიდან მოდენილი
ვაზუკვდავის წვენით ანავსები.
რუსთაველის სულის ნათლით
აინთო და აღარ ჩაქრა, —
გორგასალის ნაისრ-ნატერფალი;
შეხედავ და ქართველურად
გულსა და სულს დაგიშაქრავს,
აბრწყინდება, როგორც
ნატვრისთვალი,
მღერის მტკვარი: წინაპარი
რა ოცნებით ლილინებდა
და იმღერებს, ხანამ თავქვე ივლის;
ჩემს ქალაქში ქართველური
უკვდავება ილიმება
და ღიმილი მზედ ელვრება
თბილისს...

თუ გაგივლია საირმის გზაზე

ნახე მშვენება ბუნების ძალთა,
პოეტები რომ არქმევენ ედემს:
დაუფენია მთებს ძირში კალთა,
თავს დასდგომია მწვერვალი ქედებს.-
თუ გაგივლია საირმის გზაზე,
ან კაკახიდის გინახავს კლდენი,
გსმენია ჰანგი ზეკარის მთაზე,
ამოტანილი ცაცხვების ენით.
გეცოდინება ვიწრო გზაწვრილი,
რომ მოუხალტავს მთა ტყით ნაბური,
გეცნაურება კლდეში გაჭრილი
ბაყბაყდევების გამოქვაბული!
ის სილამაზეც გეცოდინება
და ის ნადიმიც: რომ გაუმართავს
ხანისწყლის ჩქერთა შლეგურ დინებას
და ხეთა სურნელს ზეკარის კართან!..

დიდება თქვენ!

მე სხვა მარადისობაში როგორ უნდა დამაჯეროთ,
როცა ვუმზერ ბალდადის მთებს, ლაჟვარდებში
აზიდულებს!
განუზრახავთ თითქოს ქედებს ქამთასრბოლა
გააჩეროს,
გვიმამაცებს; გვიიმედებს უკვდავების აზრით გულებს.

მამა-პაპა აქ ყოფილა, ამ მიწაზე უმძლავრია,
ამხედრებულს დაულაშქრავს საირმე და საქორია,
მომკვდარა და განა ამ მთებს მათზე ბევრი უჯავრიათ? —
მხოლოდ ერთხელ დასეტყვილან, მეტი დარდი არ
ჰქონიათ...

გაზაფხულზე მწვანე კაბით ირთვებიან, კოხტაობენ,
ეშმაკურად იცინიან იელში და გვირილაში,
ზამთარში თუ ქარაშოტი შეაწუხებთ ცოტაოდენ,
ნისლს იხვევენ და გათოშილ ფეხს ითბობენ
ყვირილაში.

მშობლიურო ჩემო მთებო, თქვენთვის მუდამ იამინდებს,
ზეცას თქვენი სიდიადით მოხატული თაღები აქვს.
დიდება თქვენ—იმერეთის მწვანით მოსილ პირამიდებს
და მადლიან ქართულ მიწას მკერდი რომ ვერ
გარღვევია!

ისრებს მესვრის ფარულად...

ეზოებში მათრობელა
ხილის ანდამატია,
ცაში გადაუპენტავი
ბამბის თეთრი მთებია.
ყმაწვილებთან ერთად მთვარემ
ღამე თეთრად ათია,
ქალ-ვაჟს გული სიყვარულით
ტკბილად ათრთოლებიათ;
იმოდენა სიხარული
მკერდში რამ დაატია —
ქორწილს ელოდებიან!..
აიყარა მაყრიონი
მეზობელი სოფლიდან,
შეეგებნენ კარიბჭეზე
ხელადით და ხონჩით,
ნეფე თავის დედოფალთან
თეთრი რაშით მოფრინდა,
დედამთილმა აივანი
ჭრელი ნოხით მოჩითა,
სიდედრს გულის გასახარად
განზე დგომაც ჰყოფნიდა,—
ცრემლს იწმენდდა ფოჩით.

მამამთილი გადაგრეხილ
ულვაშს ისრესს ცერით,
პატარძალი გადაკოცნა
და დალოცა ყანწით,
სიმამრს ღვინით შეჭარხლებულ
მაყრის არ მოერიდა,
მზახალს მოსულ მაყრიონის
შეხვედრას არ ალიდა,
სალცეკვაოდ მიიხმობდა
ტაშითა და მღერითა,
სჭექს მრავალჟამიერი,
ჰერმა ზე აიწია,
მაგიდაზე დაცლილ ყანწებს
გაუმართავთ მარულა.
აქაფრმა გოგოებმა
მწველი მზერა იციან;
ჩემი გულის დამდაგველიც
ლხინში შემოპარულა
და თვალთაგან, ჩაუქრობელ
მთიებად რომ იწვიან,
ისრებს მესვრის ფარულად...

მიყვარს მწყემსი

მიყვარს მწყემსი, ალალ გულის,
ბარში ძვირად სანახავი,
ხან უსარკოდ გაპარსული,
ხანაც წვერგაუპარსავი.
ხმატკბილი და საამური —
მიყვარს მისი სალამური!

მიყვარს მისი ვრცელი ბინა,
აქეთ გორა, იქით გორა,
მის ბინაში დამაწვინა,
და ნაბდის ქვეშ გამაგორა.
დილით ადრე ავდგებოდი,
ქარს და დელგმას ავყვებოდი.

გამოვფენდი მთაზე ნახირს,
ორლულიანს გავტენიდი,
გავგმირავდი ტყეში ნადირს,
მერე გზებით დამტვერილი,
დავუწყებდი ფარას ლოდინს,-
ბატკანს მოვეფერებოდი!..

ოკეანეში

გადავიარეთ გაშლილი
ზღვები,
ზვირთების მთები მოგორავს
წყებად,
აქაფებული ტალღის შხეფები
გემბანის მაღალ ზღუდეს
აწყდება...

გაიკიაფებს ოკეანეში
დაკარგული შუქურა
მკრთალი
და შეანათებს შტურმანს
თვალებში
აზვირთებული ზღვის
ნათელწყალი.

ხომალდის ანძა წააგავს
ისარს,
ალმა და ჩალმა მიექანება,
თითქოს ზვიადმა ტანმა
გემსიამ
ბედი ზღვის ზვირთებს
გადაანება...

ხანდახან მიწის მცირე
ნაკვეთსაც
ვერ დაინახავ ჟამით-ჟამამდე,
მეზღვაურს გული რომ
გაუკეთდეს,
სტიქიონებთან რომ გათამამდეს,

ოცნება უნდა ჰქონდეს ფრთიანი,
რომელიც წამში მიაღწევს
შორეთს,
სადაც ეგულვის ადამიანი,
ვისზედაც ფიქრებს იღარ
იშორებს.

დგას მეზღვაური გემზე და
იცის,
რომ ეს შორეთი, მსოფლიოს
ზღვარი,
გემი, ლურჯი ზღვა, ტალღები,—
ისიც
დიდი სამშობლოს ნაწილი არის.

ტ. კვანჭილაშვილი — „მ. ჯავახიშვილის ადრინდელი პუბლიცისტიკა“

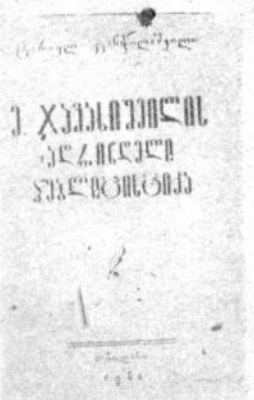

სტალინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის გამომცემლობამ გამოსცა ჟურნალისტიკის კათედრის დოცენტის — ტარიელ კვანჭილაშვილის წიგნი — „მ. ჯავახიშვილის ადრინდელი პუბლიცისტიკა“. წიგნში განხილულია გამოჩენილი ქართველი მწერლის ადრინდელი პუბლიცისტური წერილები, კერძოდ, წერილები, რომლებიც მან 1903—1906 წლებში გამოაქვეყნა.

წიგნი შედგება ორი განყოფილებისაგან. პირველ განყოფილებაში 7 თავია.

მეორე განყოფილებაში დანართის სახით დაბეჭდილია მ. ჯავახიშვილის რამდენიმე პუბლიცისტური წერილი.

დოც. ტ. კვანჭილაშვილი დიდი სიყვარულითა და მეცნიერული კეთილსინდისიერებით განიხილავს მ. ჯავახიშვილის ადრინდელ პუბლიცისტიკას და სამართლიანად შენიშნავს, რომ მისი პუბლიცისტური წერილები გამოირჩევა თემატური მრავალფეროვნებით, აქტუალობით, ებოქის მიერ დასმული ცხოვრებისეული საკითხების ცოცხალი გადაჭრით, გაბედულებით, მებრძოლი ტონითა და დაწერის ხარისხით.

ტ. კვანჭილაშვილის წიგნი დიდ წვლილს შეიტანს მ. ჯავახიშვილის შემოქმედების შესწავლის საქმეში.

წიგნის რედაქტორია დოც. ი. ბოცვაძე, შეიცავს 8 სასტამბო ფორმას.

„ბლინი“ თუ „მაჭკატი“?

ცნობილია, რომ ენა ადამიანთა ურთიერთგაგებინების იარაღია. მისი ძირითადი ფუნქცია საკომუნიკაციოა. ცხოვრება ჩვენს დროში სწრაფად ვითარდება, აუარებელი ახალი საგნები, ცნებები, წარმოდგენები ჩნდებიან, რომელთაც სათანადო სახელწოდება უნდა მიეცეთ. თუ ლიტერატურაში და დიალექტებში სათანადო ტერმინი არ მოგვეპოვება, მაშინ იგი ან უნდა შევქმნათ არსებული ლექსიკური ერთეულების საფუძველზე, ან გადმოვთარგმნოთ, ანდა ვისესხოთ სხვა მეზობელი ენებიდან; მაგრამ, ზოგჯერ, ისეთი არაქართული სიტყვაც გვხვდება, რომლის ზუსტი და მშვენიერი შესატყვისი ტერმინი ქართულის დიალექტებში გვაქვს. ასეთია, მაგ. რუსული «блин», რომელიც ამ ბოლო ხანებში ზოგჯერ ქართულ გაზეთებშიც „ბლინად“ არის მოხსენებული. მაგრამ ქართულ სამწერლო ენაში უმართებულია „ბლინის“ ხმარება მაშინ, როდესაც ქართულის დიალექტებში — ხევსურულსა და ჩაღმა-თუშურში (აგრეთვე წოვა-თუშურში) და, შესაძლებელია, სხვაგანაც, ძველთაგანვე ცნობილია სიტყვა „მაჭკატი“, რომელიც რუსული «блин»-ის შესატყვისია. ეს სიტყვა საბას ლექსიკონში არაა შეტანილი და არც დ. ჩუბინაშვილის „ქართულ-რუსულ-ფრანგულ ლექსიკონშია“ (1840 წ.), მაგრამ იქ არც „ბლინი“ გვხვდება. ორივე ტერმინი შემდეგი სახითაა წარმოდგენილი ზოგიერთ ლექსიკონში: აკადემიკოს გ. ს. ახვლედიანის რედაქციით გამოსულ „რუსულ-ქართულ ლექსიკონში“ (1931 წ.) ასეა ახსნილი: «блин» — ბლინი, მაჭკატი; **блинник** — მემაჭკატე; **блинная** — სამაჭკატო (ოთახი)“ და ა. შ. „რუსულ-ქართული ლექსიკონის“ უნივერსიტეტის 1937 წლის გამოცემაში განმარტებულია: «блин» — კულინარ. ბლინი (ერბო-პური), ფასალი, ხავიწი“. აქ „მაჭკატი“ განდევნილია ლექსიკონიდან. ყველას მოეხსენება, რომ «блин»-ი არც „ერბო-პურია“ და არც „ფასალ-ხავიწი“. ასევე დისკრიმინებულია „მაჭკატი“ როგორც „ბლინის“ ექვივალენტი საქართველოს სსრ მეცნიერებათა აკადემიის „რუსულ-ქართულ-ლექსიკონში“, სადაც ვკითხულობთ: «блин... ბლინი, **печь блины**, ბლინების გამოცხობა...“ დაბოლოს, „ქართული ენის განმარტებით ლექსიკონში“ მოტანილია ორივე ტერმინი „ბლინიც“ და „მაჭკატიც“ ისე, რომ ერთიმეორეზე არაა მითითებული, ამიტომ გაუგებარია, ისინი სინონიმებადაა ხმარებული თუ არა, თუმცა მათი ახსნა-განმარტება თითქმის ერთნაირია, რაც შემდგენელთა მეცნიერულ სიზუსტეზე მიუთითებს. ასე მაგ: „ბლინი (რუს. **блин**) მცხვე ცომის პატარა თხელი მრგვალი ლავაში, ერბოში მომწვარი“. ამავე ლექსიკონში წერია: „მაჭკატი კუთხ. (ხევს. თუშ.) პატარა, თხელი ლავაში, ერბოში ან ცხვრის ქონში მომწვარი. ერბოში მაჭკატის ამოწვა“.

ბევრი მკითხველი შეიძლება ამან ვერ დააკმაყოფილოს. აკადემიური განმარტების მაგივრად უმჯობესია სიტყვა მივცეთ ჩვენს მოხუც ბებიას, ნინოს (წოვა-თუშში), რომელიც ბავშვობიდანვე ამზადებს მაჭკატებს: „რძეს (შეიძლება წყალნარევსაც) გავათბობთ, მოვუკიდებთ ფქვილს, ვურევთ ვიდრე სქელ ფაფას არ მივიღებთ; მარილს, კვერცხსა და ცოტა სოდას (უწინ ხაშ უშვრებოდნენ) ვუზამთ და ცხიმიან გახურებულ კეცზე ვასხამთ თითო დიდ კოვზს; სითხე გაიშლება მრგვლად და როცა ორივე მხარე დაიბრაწება, მაჭკატი მზადაა. ერთმანეთზე დავაწყობთ და ცხელ მაჭკატს ან ხაჭოს ხავიწში ან ერბოში ამოვლებით ვჭამთ“.

ნათქვამიდან ნათელია, რომ ქართული დიალექტების (ხევს., თუშ. და შეიძლება კიდევ სხვ.) ძირითად ლექსიკურ ფონდშია უძველესი დროიდანვე სიტყვა „მაჭკატი“.

აკადემიკოსი არნ. ჩიქობავა „ქართული ენის განმარტებითი ლექსიკონის“ წინასიტყვაობაში (ტ. I. გვ. 009) სამართლიანად აღნიშნავს: „სალიტერატურო ენა ვერ ამოწურავს სიტყვათა მარაგს: მრავალია ისეთი სიტყვა, რომელიც არ დასჭირვებია მწერალს და ამიტომ არ ჩანს წიგნის მეტყველებაში, მაგრამ საჭიროების შემთხვევაში იხმარს და სიტყვა ლიტერატურის ფაქტი გახდება. „საჭიროების შემთხვევაში“ რომ ვთქვით, ვგულისხმობთ რომ საამისო შინაარსის გადმოსაცემი სხვა სიტყვა სამწერლობო ენაში არ გაგვაჩნია. დიალექტიდან შემოსული ახალი სიტყვა თავისუფალ ადგილს იკავებს და სალიტერატურო ენას ამდიდრებს“.

აქედან ლოგიკურია დასკვნა: ქართულ სალიტერატურო და სასაუბრო ენაში ვალდებული ვართ ვიხმაროთ და განვამტკიცოთ სიტყვა „მაჭკატი“, როგორც რუსული «блин»-ის ექვივალენტი და არა მისი სინონიმი.

დავით ძაძამიძე,
დასავლეთ ევროპის ენებისა და ლიტერატურის ფაკულტეტის II კურსის სტუდენტი.

დაუვიწყარი შეხვედრა

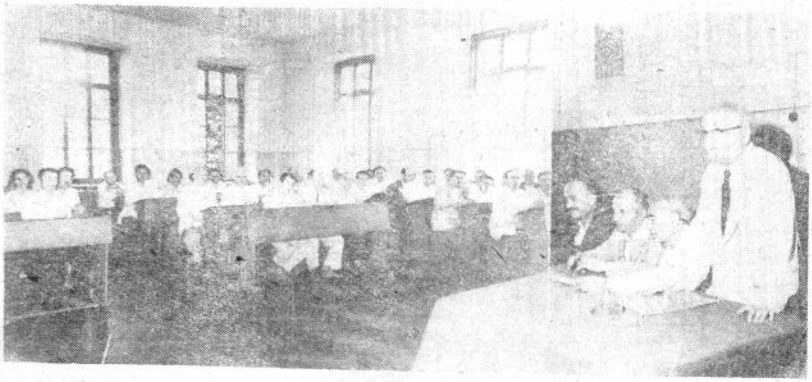

ამ უკანასკნელ ხანებში ჩვენს უნივერსიტეტში კარგი ტრადიცია დამკვიდრდა — წლების შემდეგ ერთმანეთს ხვდებიან უნივერსიტეტის კურსდამთავრებულები და ეს შეხვედრა ყოველთვის დიდ ზეიმად იქცევა ხოლმე.

ათი წლის წინათ, 1950 წელს, უნივერსიტეტის ისტორიის ფაკულტეტი 125 კაცმა დაამთავრა. ათი წლის წინათ დაემშვიდობნენ ისინი ცოდნის დიდებულ ტაძარს და ხალხის სამსახურში ჩადგნენ. სტუდენტობის წლები კი წარსულს გადაეცა. მაგრამ ვინ დაივიწყებს უნივერსიტეტში გატარებულ დღეებს? სადაც კი უნდა ყოფილიყვნენ უნივერსიტეტის აღზრდილები, მათ ყველგან თვალწინ ედგათ ქართული კულტურის წმიდა ტაძარი, ჩვენი ალმა მატერი — ცოდნის ძუძუს მაწოვებელი დედა.

უნივერსიტეტმა ასწავლა თავის აღზრდილთ სამამულო საქმეთა კეთება და ყველა იმას, ვისაც მის კედლებში ხუთი წელი უსწავლია, ყოველთვის გული აქეთ მოუწევს, რათა ხელახლა ნახოს ეს დიდი ტაძარი, საყვარელი პროფესორ-მასწავლებლები და თანაკურსელები.

1950 წელს კურსდამთავრებული ისტორიკოსები 10 წელია შრომის ფერხულში დგანან. სად არ მუშაობენ ისინი: სკოლების დირექტორებად, რაიკომების მდივნებად, კოლმეურნეობების თავმჯდომარეებად, მასწავლებლებად; პასუხსაგებ პარტიულ თუ სამეურნეო სამუშაოებზე. ბევრი მათგანი ისტორიის მეცნიერების კანდიდატია — ნაყოფიერ მეცნიერულ-შემოქმედებით საქმიანობას ეწევა და სტუდენტთა აღზრდის კეთილშობილურ საქმეს ემსახურება.

და, აი, უნივერსიტეტში ერთმანეთს შეხვდნენ ათი წლის წინათ კურსდამთავრებული ისტორიკოსები. შეხვედრა გახსნა ისტორიის ფაკულტეტის დეკანმა, პროფ. დავით გვრიტიშვილმა. იგი მხურვალედ მიესალმა კურსდამთავრებულთ და შემდგომი წარმატებები უსურვა მათ.

აუდიტორია გულთბილად შეხვდა და სიყვარულით უსმენდა ღვაწლმოსილ პროფესორს — ივანე ცინცაძეს.

იგი კურსდამთავრებულებს— თავის აღზრდილებს, მიესალმა ისტორიის ფაკულტეტის პროფესორ-მასწავლებელთა სახელით.

კურსდამთავრებულთა სახელით გამოვიდა ისტ. მეცნ. კანდიდატი ს. ნასარიძე. მან დიდი სიყვარულით მოიგონა სტუდენტობის წლები, პროფესორ-მასწავლებელთა ფასდაუდებელი ამაგი და მადლობა გადაუხადა უნივერსიტეტის ხელმძღვანელობას, ისტორიის ფაკულტეტის პროფესორ-მასწავლებლებს ესოდენ დიდი მზრუნველობისა და სიყვარულისათვის.

დიდხანს, დიდხანს გაგრძელდა გულითადი საუბარი შეხვედრის მონაწილეთა შორის. გვიან გამოეთხოვენ ერთმანეთს ამ სიყვარულითა და სიხარულით სავსე შეხვედრის შთაბეჭდილებებით აღსავსენი, რათა კვლავ დაუბრუნდნენ თავიანთ საქმეებს, იმ საქმეებს, რომელთა გასაკეთებლად ისინი უნივერსიტეტმა გაზარდა;

კურსდამთავრებულები შეთანხმდნენ, რომ ყველ ხუთ წელიწადში შეხვდნენ უნივერსიტეტში, გაუზიარონ ერთმანეთს თავიანთი გამოცდილება, უამბონ პროფესორ-მასწავლებლებს თუ რა გააკეთეს ხალხისათვის, რით არგეს მამულს.

მომავალ შეხვედრამდე, ძვირფასო თანაკურსელებო!

დოც. ალ. კობაიძე

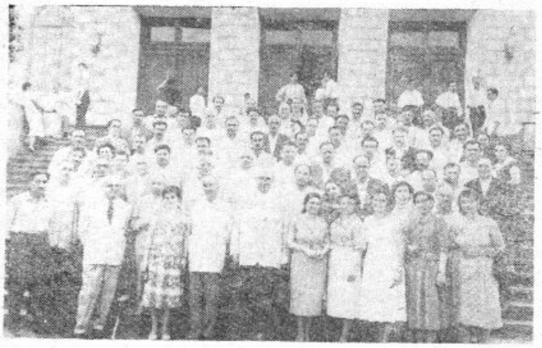

სურათებზე: (ზემოთ) — პროფესორი ივანე ცინცაძე ესალმება შეკრების მონაწილეებს. (ქვემოთ) — 10 წლის წინათ ისტორიის ფაკულტეტის კურსდამთავრებულები პროფესორ-მასწავლებლებთან ერთად უნივერსიტეტის I კორპუსის წინ.

ფოტოები ზ. ძლიერიშვილისა

ამგვარ უპასუხისმგებლობას ბოლო უნდა მოეღოს!

უნივერსიტეტის სამკითხველო დარბაზები და ბიბლიოთეკები მუდამ სტუდენტებითაა სავსე. კითხულობენ, ცოდნას იძენენ და მადლიერნი არიან წიგნის — ადამიანის ამ საუკეთესო მეგობრის.

მაგრამ სტუდენტთა ნაწილი უპასუხისმგებლო დამოკიდებულებას იჩენს წიგნებისა და ბიბლიოთეკის მიმართ: გააქვთ და აღარ აბრუნებენ წიგნებს.

თითქმის ყოველდღე ითხოვენ სტუდენტები შტრაუფის „მოლეკულიარულ ფიზიკას" და პაპალექსის „ფიზიკის კურსს", მაგრამ უარით გულდაწყვეტილნი უკან ბრუნდებიან. ეს წიგნები კი 1957 წელს გაუტანია ფიზიკის ფაკულტეტის სტუდენტს ვიქტორია ფილიპოვას და ჭერაც არ დაუბრუნებია. 1957 წლიდან ირიცხება ამავე ფაკულტეტის სტუდენტ ეთერ ქაჩიბაიაზე ბერმანის „ფიზიკის ამოცანათა კრებული" და ხაიკინას „მექანიკა".

დავალიანება აქვთ აგრეთვე იურიდიული ფაკულტეტის სტუდენტ ნათელა თინიკაშვილსა და მექანიკა-მათემატიკის ფაკულტეტის სტუდენტს გოგუცა მჟავიას.

არც ძირითადი აბონემენტის განყოფილებაშია სახარბიელო მდგომარეობა:

რამდენჯერმე გაუგზავნეს უწყება ფილოლოგიის ფაკულტეტის სტუდენტებს — მარინე შავგულიძესა და ცისანა ნიკოლეიშვილს რათა დაებრუნებინათ წაღებული წიგნები, მაგრამ ამაოდ, მათ თავიც არ შეიწუხეს.

1957 წლიდან ირიცხება ფიზიკის ფაკულტეტის სტუდენტ ჭეჭილო ერისთავზე მირიანაშვილის „ზოგადი ფიზიკის კურსი", ნაწ. I; ასევე ქიმიის ფაკულტეტის სტუდენტ ლიანა ჭანტურიაზე — ალმაზოვას „ინგლისური ენის სახელმძღვანელო".

უდისციპლინოთა გვარების ჩამოთვლა შორს წაგვიყვანდა.

ნამდვილად რომ დროა, ბოლო მოეღოს ასეთ უმსგავსობას!

ლ. დანიელაშვილი,
ლ. დავითაშვილი.

ბეჯითი სწავლის შემდეგ — მხიარული დასვენება

ხუთი ვერტიკალური და უამრავი ჰორიზონტალური ხაზი... ჩვენს წინაა გრაფიკი თავისი პირველი, მეორე, მეათე და ა. შ. ნომრებით.

— არა, თუ შეიძლება ჩვენი გაზეთისათვის მოგვეცით მასალები სტუდენტების საგაზაფხულო დასვენების პერსპექტივების შესახებ.

— სწორედ ეს გრაფიკია ამგვარი მასალა, — გვპასუხობს სტუდენტთა პროფკომის თავმჯდომარე ვახტან ჯანჯღავა.

პირველი ნომერი არც თუ ისე მოსაწყენი გამოდგა: სპორტულ-გამაჯანსაღებელი ბანაკი ბაკურიანში. აქ ივლისსა და აგვისტოში სამ ნაკადად დაისვენებს 170 სტუდენტი, და თუ ისინი ვერ მოახერხებენ კარგად და მხიარულად დასვენებას, მათივე ბრალი იქნება.

გრაფიკის მეორე ნომერი დიდ გასაქანს აძლევს ჩვენს ალპინისტებს. მათს განკარგულებაშია ბანაკი ყაზბეგის მახლობლად და ყველა მახლობელი მთა თუ გორაკი, რომელსაც, ალბათ, ჩვენი ალპინისტები დაიპყრობენ.

ჩვენს თვალწინ გრაფიკი თანდათან ცოცხლდება. მართლაც და საინტერესოა ექსკურსია სოჭში, ერევანსა და ბაქოში, ვისთვისაც კი ეს ქალაქები ნაცნობია, მათ შეუძლიათ დაისვენონ ჩვენი რესპუბლიკის სანატორიუმებსა და დასასვენებელ სახლებში, მათთვის გამოყოფილია 82 საგზური.

უნივერსიტეტის თვითშემოქმედებითი კოლექტივი გამართავს კონცერტებს ჩვენი რესპუბლიკის სხვადასხვა რაიონებში, ქარხნებში, ფაბრიკებსა და კოლმეურნეობებში. გრაფიკზე მიწერილია, რომ კონცერტების დაწყების წინ უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებლები და სტუდენტები

მშრომელებს წაუკითხავენ საინტერესო მოხსენებებს.

დიახ, საინტერესო და შინაარსიანი დასვენება ელით ჩვენს სტუდენტებს ზაფხულში. უნდა გაკეთდეს ისე, რომ დასვენება ერგოთ ღირსეულთ.

ასეთები კი აუცილებლად ბევრი იქნება იმ 700 სტუდენტში, რომლებიც ამ დღეებში გავლენ ჩვენი დედაქალაქის ახალმშენებლობებზე სამუშაოდ.

ტექსტი და ნახატები
რ. გაბრიაძისა

სპორტის ამბები

ჩვენი სპორტსმენები ემზადებიან

1960 წლის 17 ივლისს ქ. ხარკოვში, საზეიმო ვითარებაში გაიხსნება სტუდენტთა II საკავშირო სპორტული თამაშები, სადაც სპორტის 18 სახეში ერთმანეთს შეეცილებიან ჩვენი ქვეყნის სტუდენტი-სპორტსმენები.

ამ ღირსშესანიშნავ ღონისძიებაში ჩვენი უნივერსიტეტის სახელს დაიცავენ მძლეოსნები, ფრენბურთელი და კალათბურთელი ქალები, მოკრივეები, ჩოგბურთელები, მოფარიკავეები, მაგიდის ჩოგბურთელები, მოჭიდავეები (სამბოში, კლასიკურსა და თავისუფალ ჭიდაობაში) და ველო-სპორტსმენები. 9 სპორტსმენი მონაწილეობას მიიღებს პირად პირველობაზე. ჩვენი უნივერსიტეტის სპორტული დელეგაცია შედგება 123 სპორტსმენისაგან. ზემოჩამოთვლილი გუნდები დროულად შეუდგნენ სპორტულ სამზადისს: უნივერსიტეტის სპორტულ ბაზებზე ხშირად დაინახავთ ჩვენს სპორტსმენებს, რომლებიც გამოცდილი მწვრთნელების ხელმძღვანელობით ეუფლებიან სპორტის უფრო და უფრო რთულ ელემენტებს. მოეწყობა 20 დღიანი საწვრთნელი შეკრება. შეკრების ჩატარება გათვალისწინებულია ქ. თბილისში.

შინ გამარჯვებით დაბრუნებას გისურვებთ, ჩვენო სპორტსმენებო!

ტარიელ ვასაძე

რედაქტორის მაგიერ ზ. ბოლქვაძე

ჩვენი გაზეთის მორიგი ნომერი გამოვა 1960 წლის სექტემბერში, ახალი სასწავლო წლის დასაწყისში.

რედაქცია

რედაქციის მისამართი: ქ. თბილისი, ი. ჭავჭავაძის გამზირი, № 1. ტელეფონი 2—88—84

ი. ბ. სტალინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის გამომცემლობის სტამბა. ი. ჭავჭავაძის გამზირი, № 1. ტირაჟი 1 000, უე 03710